

1

Frank Emil Larsen

NEONSANGE

Digte

Neonsange

Neonsange
(c)1998-2008
Frank Emil Larsen

byen

vort rum er byen
hvor vi støder vore rumskibe mod hinanden
så skallernes vægge går itu

vi kigger på stjernerne
for kun at finde ud af
at det er gadebelysningen
som slukkes om morgenen

vil lytter til den dybde murren
som føles som kom den dybt indefra os selv
for blot at finde ud af
at det er byens lyd

vi mærker kraften
som bringer os frem
som brænder i vore legemer
som flytter selve byen fremad
mod dens endelige destination

vort rum er byen
hvor vi støder vore rumskibe mod hinanden
så brændstoffet eksploderer i farvekaskader
og efterlader os væltede og slagne

vort rum er byen
som kontinuerligt brænder op
og efterlader en afbrændt tomt

og vor destination er nået
ubekendt

strob

sonique sitren
speed snurren
fosfor glimt
color clash
euphorique
natteøjne
natteansigt
morgenhud
gemt bag
nattefarvet
nattens tøj
stroboskopique
skærer
supersonisk perception
af chaos og dig

o

dizzydizzydizzy
trehundredtres graders
hovedrotation i
centrifugal selv centreret
cirkelbevægelse i
et tilbageblik
uden similaritet

dizzydizzydizzy
syvhundredetyve grader
i modsat retning
mens kroppen stadig
står stille
frem tiden og
forvirringen er total

dizzydizzydizzy

90er

du er bøjet i neon
du blinker
og forsvinder momentant
som din stemme
i frihed af lyd

vi famler os vej mellem
træer af blod og kød
men lianarme griber
om dig og

jeg siger til dig
at nu må du holde op
med at blinke

natteliv

lysning i mørket
er du
og dine forvandlingskugleøjne
der som du skifter farve
lys retning dimension
på blot brøkdele af sekunder
du min euforiske natterus
nattedrømmesyner
særegen glemsel
til næste gang
hvor du helt har forvandlet dig
til en anden

pist

du
som du sidder
der
og forsvinder forbi mig

du
som du står af
der
et sted jeg ikke kender

jeg ville gerne
sige så
og så meget
til dig
der
og gå omkuld på din seng
og gå på opdagelse
i dine gemakker
i bredest mulig forstand

du
som blot er et fragment
i min hukommelse
der hvor slagterne ligger
og nårsomhelst
kan blive til
en verdensberømt skulptur

mødes

mine øjne har fået hænder
og mit blik favner dig
som en usynlig lyskegle

din stemme hvisker en stille vind
som smyger sig ind under tøjet
ind under huden
og aflejrer sig
som en varm boblen i brystet

mine øjne har fået hænder
og mit blik dyrker zoneterapi
og tager dine hænder i sine

jeg siger "hej"

de vilde vover

hvorfor er det blot de vilde
der vover
hvorfor ikke du?
hvorfor venter du
og hvad venter du på?
vover ikke at hviske blot et enkelt ord
til mig i vinden
den visker det alligevel væk
på et øjeblik

solen svier i mine øjne endnu
men du hviskede ingenting

hvorfor er det blot de vilde
der vover

hvorfor ikke os?

expedition

der er en drink med en parasol i
blodrød og boblende
som var hun smeltet
for hans øjne
hvisker en syden
i hans mund
som minder om tabte erobringer
rejser, oplevelser, hele
lande og byer
som skriger i kravet
om udforskning

en expedition i ukendt materie
skal forløse
bedøve
da oversvømmelsen sætter ind

kærlighedsdigt

du svinger blot dit svigefulde multicolor-tørklæde
og mine øjne genspejler farverne
så mine ben nægter at lystre
og jeg råber mod månen
at den må holde op
med at lyse så blegt men altafslørende
så befinder jeg mig i dine arme
og både måne, tørklæde
og frostklar nat
er borte

hjælp

hjælp, mit hjerte skvulper over
hjælp, mit hoved eksploderer
hjælp, jeg elsker

hjælp, min hals den er fordrejet
nu, hvor intet er mit eget
hjælp, mit vejr, det er forsvundet
hjælp, jeg kvæles

mine øjne er forvandlet
det jeg ser på, er forbandet
mine fødder skifter retning
mine hænder flår mit hår
og mine ord er damp fortættet

hjælp mig nu
mit hjerte brister
og min mund
er fyldt af klister
mig hjælp
jeg nu

hjælp, mit blod koagulerer
hjælp, mit hoved eksploderer
hjælp, jeg elsker
ikke mere

sex

tågekreds boblende lider
rød blødhed skærpes
rum tid udenfor verden
udgør menneskehed
intet i alt
larm uro stakåndet stønnen
kaos i orden
atmosfærers tryk udløsning
til larmende ro

kød

virvar af kroppe
inferno af kød
jeg går i årer
fosser igennem
skræmte knirkende knogler
fordærvet marv
i fartstribet billede
af menneske
i virvar af kroppe

askefnug

der lurder en brændende smerte i vore kroppe
som kun venter på at blive udløst
af et ord eller et blik

det er arrene der vil sprænges til sår
og blodet vil fosse til det bliver en tyk rød damp
som dannes over ilden

vi bliver spredt for vindene
som askefnug
og regnen fører os ned i grunden
i havet, i kloakkerne
hvor vi forsvinder som et intet
ind i et alt

brænding

jeg rummer brændingen
bølgerne der bruser mod stranden
og hvirvler blod og møg rundt
i en endeløs centrifugering
det skvulper indeni
jeg slingrer når jeg går
når jeg drejer hovedet
drejer hjernen nogle gange
den anden vej

måske kan du natbade i mine azurblå øjne
og tage bad i mit koksgrå sind
og blive drukket og ædt op af brændingen
som ej reagerer på vind

det siges
at havet sletter alle spor
der forsvinder i rust og råd
jeg rummer brændingen
at svinde her er vort lod

på motorvejen

løber mod kørselsretningen
bliver ramt hvert andet sekund
lidt sjældnere om natten
har vænnet mig til dette brag af smerte
en ny død hvert andet sekund

de ser ikke noget
bag deres skal af glas og metal
de har vænnet sig så meget til braget
at deres bevidsthed sorterer det fra
vinduesviskerne hvisker hurtigt blodet ud
de følger midterstriben
mod det bedre liv

mens min tilstand fortsat veksler
mellem luft og materie

flugt

bæk hvor vandet
flygter ud i havet
et ensomt molekyle
i masserne af vand
uset og farveløst
forsvinder i mængden
til en ensom lykke

uheld

trykken for ørene
manglende frekvensområde
ekko tunnellyd
motorstøj i ryggen
kaotisk knoglemarv
flyder som fedt
verden er pludselig
vacuum

ud

det trykker bag hjerneskallen

"ud, ud, ud"

tanker i trængsel

"ud"

jeg råber af frygt

for tanker forbudte fortrængte

"ud"

fordømte

i fængsel forfjamsket forlangt

frygtelig ægte

vil "ud"

men forsvinder i sagte fossen

af tanker i trængsel

"ud"

under

i krybekælderens mørke
kravler den udsigelige ene
løber den ubeskrivelige masse
i krybekælderens dunkle
ser den uudtalelige
på billeder af kaos og
krig og ragnarok og
af glinsende knive
der skærer i redeligt kød

og af lys lykke og harmoni og
lande som ikke er

for kun at fade som tiden
og forsvinde som kaos
i krybekælderens sorte hul

opvågner

vågner en morgen på knivens æg
og skriger mens tusinde orme
hvidlige gullige slimede
kravler ud med mit hjerte
de vil æde

vågner en morgen ved smerten
ved blodets udløb
ved mit skrig
ved kratten i arret
de vil anfælde

vågner en formiddag på knivsæggen
på ormene
på mit hjerte
på mit skrig
på mit blod
og bliver liggende længe
og leger med smerten

underflade

under blikstille sort vand
dødlignende overflade
hviler vrage af glemte søuhyrer
skibsskeletter
fra dengang de sloges
tænder og klør
ild infernalsk skræmmende
explosion i blod
som solens centrum
nu glemt
under blikstille
dødlignende
overflade

i vor tid

ikke alt som glimter er en forfalskning
ikke alt som står stille står udenfor tiden
i vor tid - i vor tid
er der intet som glimter der er guld
og de sidste dages mennesker
står stille og vejer det
i vor tid

fredshuset

solen får gyldenblondt hår
af det forblæste birketræs sørgmuntre grene

dens stråler forvrænges fortrænges
af stueinduets prisme

solen en klode af ild
fortærer et skrig forblæst af rædsel

den stråler af vild energi
af kaos og lykke og sanseløs længsel

solen forbrændt ansigt
med modigt irrationelt smil

skønt blodet drypper fra talløse sår
skal læges i fredshusets fængsel

og der er solen så svag og
smilet fortrydes forvitret til støv

ansigtet ligblegner så
træt at kaos forglemmes

og sårene læges
men blodrøde skyer går for

lørdag eftermiddag

bløde pisk på vinduets flade
gennemsigtige dråbeformede sår
og tiden grånes og sløves
mens smerten nødtigt forgår

i tidens dæmoniske flimren
et lysfattigt genskin
blodfattigt kropsskrin med

gennemsigtige dråbeformede sår
og smerten grånes og sløves
men tiden for hurtigt forgår

når hele verden hvisker

når hele verden hvisker
fordi din hørelse er blevet så følsom
kære ven

når hele verden hvisker
og skriver utydeligt og med småt
fordi du ikke må se

når hele verden hvisker
og sandheder bliver løgne
venter jeg et skrig

et lyn

selv om det blot vil ramme en pude
og efterlade en byge af fjer

neonsolen på hæld

nyder neonsolens sidste stråler
som giver genskin i glasskårene på gulvet
dine øjne suger lyset til sig
og skinner til alle sider
i klare stråler som skaber mønstre
på de hvide vægge
med tiden vil de blive gullige, røde
afbrændte, hvis det fortsætter
dine øjne splintres
to sagte skud
glasskår
kødsår i gulvet
indtil nattens regn udvisker det sidste, røde lys
køler materien til en kulsort,
isnende smerte
/refrain/

klik

klik

og man skifter til et parallelt univers

af løgne

som er helt anderles

en total kontrast

til de andre løgne

klikk

og du og jeg ser noget helt forskelligt

fra det vi så før

selv om det synes

at indgå i en helhed

af mening

hvis omfang trodser forståelse

klikkk

menneskedata

computerkranier
proces af elektroniske drømme
om binær kritik
af prægede træk i
silicon chips

menneskemetallik
skabt af rationalitetens guder
de eneste
tilbage at tro på

natstation

min mørke natstation
hvad er du andet end
min inspirations blandingsbatteri
hvor er du tom
jeg må fylde noget i dig
andet end reklameplakater
og fliser og asfalt og køreplaner

jeg må fylde dig med mennesker
som fosser ind af ud af mig
selv om de trives langt bedre
og lever længere
i dig

min mørke natstation
bland blot flere dyrebare dryp
til jeg skriger når de rammer mig
til jeg ikke kan skribe mere
til natkonduktøren tager mit
blodblandingsbatteri
og morgenens opvågner stråler
mit ansigt itu

sentimental rejse

jeg er på sentimental rejse
igennem et land
kaldet tiden
der for mit vedkommende
strækker sig over et landområde
kaldet livet

jeg rejser med en hastighed
af fireogtyve timer pr. døgn
og jeg ved
hvad endemålet for min rejse er
men ikke
hvordan jeg kommer derhen
men jeg når det
før eller siden

dekonstruksjon

solid mur af
sprog
rundt om kerne af
mening
skaber verden af
helhed
som kun kan forstås i
stilhed
bag solid mur af
virkelighed
som en vragdel af
kaos

meningsudveksling

en verden gemt i en kort strofe
af krøllede bogstaver
som blev til krøllede ord
som har forkrøblet MENINGEN
som sidder i kørestol
som kørte over (meningen)
som derfor blev flad og
med krøllede bogstaver
og i kode
så vi kan køre over den
og genoplive den igen
så den er fornyet, pænere
smartere
hvis det altså vitterlig
er den?

bavl

en lyd, en susen, som hvisker
som kalder, som længes, som stiger
en brusen, der taler

om verdener, om blomster, om foråret
om sorg, om lykke,
stykke for stykke

en boblen, som råber på pennen
på sprogets tågede susen
i gusen af tusinde sjæles
uvirkelige vanvid
samlet på arkets hvidlige tavle

hold kæft hvor kan jeg bavl.

projektor

rids
drejer om akse
i cirkulær bevægelse
med solen som tilskuer
skitserer skygger
af virkelighed
på virkelighedens
uregelmæssige overflade

der er knive
smerter af manglende fatteevne
i mit blod
som størkner af skriget af
udkrystalliseret utilstrækkelighed
forårsaget af nylig opstanden kulde

motief

farvespekter
i pandoras kinesiske æske
dæmonerne drømmer om
djævlene glimter
som ædelt metal
som vandet et spejl
en flod af guld
i relief af gråhvide bjerge
men æsken er tom

skyggespil

vinden bevæger
lyset bevæger
skyggerne på væggen
bevæges af uroen

der er sket et fald
og uroen forplanter sig
til en verden i miniature

skyggerne flakker
omkring et hjørne
og tager øjnene med

og uroen er måske et træ
eller et menneske
der kaster skygge

interplanetær

glaspile rammer en planet
det er en meteorstorm
som om der rundt om hver eneste pil
kredser en mindre

satelitterne kiler sig ned
i planetens jord
og den falder
ud af sin bane
når tusinde måner
slår mod den
som var det et spil

lyden er skramlende metallisk
et intergalaktisk kværende skrig
forsvinder i universets evige storme

vindslottet

kaldet kastel fra fødselen
sansynligvis af engelsk "castle"
men udført i luft

forurening har gjort dine vægge sorte
på alle sider
skyer af blåsort røg
som svæver i dine sære korridorer
og maler mærkelige malerier på væggene
og sætter nye døre i nye huller
indrettet til det samme
og strukturerer en hel arkitektur
gjort af drømmenes arkitekt

gennemsigtighvidt kastel fra fødselen
som lydløst fyldes ud
og rives ned
og bliver til luft

vinterhvisken

vinterhvisken
hviske grå lydfnug
udviskes hastigt
tid smelter tegn i luft

hvisken fortaber sig
i hvid støj
din hvisken
dine ord
smeltende lydfnug
i hvid udviskende tid

trøst

trist gråt regnfuldt
kunststen blankt formet
farveløst sort hvidt
lufttungt hovedpinende
fire tomme vægge
to kolde flader
døren åbnes
ind flyder farven
lyden luften duften
og trøsten

t.l.

du har ridset dine initialer
ind i min sjæl
eller også er det blot en placebosmerte
fra et organ som længst har været amputeret

bogstaverne former endnu et bøjet neonsår
endnu et lysråb i natten
"se mig" "kom herind"
de kalder umiskendeligt på deres skriverinde

der flyder en stille flod fra såret
selvlysende i månellyset
og siden i alle regnbuens farver i morgensolen

det er som om den er ved at rinde ud
men måske bliver det forår igen

universal

krøller du dig sammen
når du går i seng
og håndmixer du din bevidsthed
til en drømmedej
der nybagt kan tages ud af ovnen
måske af sådan en som mig
når jeg har lyst

er dine krøller af og til lyse
eller mørke og skønne
eller friserede og sat op
og kan tages på som en paryk
måske af sådan en som mig
når jeg har lyst

er du krøllet eller rynket
eller blid eller rå eller ren eller
skøn eller, ja du er
en og til nyfriseret drømmedej
lige til at spise
eller tage på som en paryk
måske når jeg har lyst
eller måske
when the universal's free

sig mig

når latteren sender små satellitter ned af min ryg
så er det din
så sig mig hvem du er
når regnen siler ned af vores ansigter
og forvrænger vores træk og vores verden
som et øjeblik ligner en lyd
en uendelig bølge som jeg ser
som er din
så sig mig hvem du er

når du er en verden som ejer endnu en
så sig mig hvem du er
og når din latter falder sammen med gaden
og den silende regn
bliver til en oversvømmelse
og gaden ligger i grus og slagger
så er det dig
så sig mig
bare dit navn

døgnflue

døgnet har 23 timer
eller kun 20
og de er et puslespil af
brikker i kød og blod
som ikke passer sammen

døgnet har 20 timer
som snurrer rundt om sig selv
og sprøjter materie til alle sider
som rammer en væg og
aftegner en plamage som intet siger
og fortæller alt

døgnet har 15 timer
og mandens hoved roterer
så hans kinder spiles ud
imens han skriger på mere tid
men døgnet har 7 timer
7 timers regn som viskes væk
af vinduesviskere på en bilrude
i hvilken mandens ansigt spejles
når blodet viskes væk

døgnet har 0 timer.
og der er kun et du
og et jeg

Frank E. Larsen (f. 1976).